

Az életért harcoltak ők

Szebb föld, szebb táj nem volt tán egy se,
de náci s tél, hogy elveszejtse
közös seregre kelt.

Vérlepte csizmák ránktapostak,
országunk talpig romba roskadt,
s már-már holt testét, a fagyosat
hó-lepel fedte el.

Am egy napon megindult föld s ég,
és hogy hazánk életre költsek,
jöttek hős csapatok.

Mindükkben zsongott, forrt az élet
— milljó mellkas feszült a szélnek —
és kezükben a csüggedt népek
hozták az új napot.

S ama reggel az éj multával
a tavaszi nap lángbombákkal
szétlőtt jagyot és felleget;
a hős sereg fegyvere villant
— megvakul mind, ki arra pillant —
s fegyvere dörrent. Nincs, kit ily hang
ne sikerítne meg!

Csak sár maradt — a hó elolvadt,
Csak holt maradt, csak undok holtak —
eltűnt a náci had.

Mi feljöttünk a fényre újra
és szemünk a fényt megtanulta...
Szabadság! Meglelt felocsúdva
sok millió fiad!

Az idő gyors, gyorsabb a sasnál,
de ki mérné meg, mily gyorsan jár
tettekre kész kezünk!

Gombaként nőnek tiszta házak,
acél folyamja perzsel, árad;
földünk hinnéd zöld óceánnak —
tenger magot vetünk.

Megy az idő, — de minden évbe',
ha a tavaszi-nap első fénye
meghinti szememet —
ott látom én a napsugárban
— villanó fegyvert fognak bátran,
léptük dobog s jönnek vidáman —
a szovjet sereget!